

Reglerne i nærværende lovforslag kan dog anvendes i visse særlige tilfælde, hvor forurenerens manglende betalingsevne gør anvendelsen af de almindelige regler umulig.

Undersøgelser og foranstaltninger med hensyn til kommunale lossepladser forudsættes at finde sted i overensstemmelse med nærværende lov, idet der ved lovforslagets § 8 er gjort op med kommunernes andel i udgiftsfordelingen.

Har forureningen fundet sted efter 1. april 1976, kan reglerne i kemikalieaffaldsbekendtgørelsen finde anvendelse.

Som nævnt i afsnit 2 i de almindelige bemærkninger kompliceres situationen imidlertid ofte af en række faktiske eller økonomiske omstændigheder. Deponeringerne har fundet sted langt tilbage i tiden og kan hidrøre fra flere kendte eller ukendte kilder. De arealer, hvor deponeringerne har fundet sted, ejes i dag af andre end den, der har foretaget deponeringen, eller han er måske ikke betalingsdygtig.

Da det imidlertid er vigtigt, at der også træffes miljømæssige foranstaltninger i sådanne situationer, foreslås loven også at omfatte de tilfælde, hvor der ikke er nogen realistisk mulighed for at pålægge en aktuel forurener at udføre undersøgelser eller foretage afhjælpende foranstaltninger.

Miljøbeskyttelsesloven indeholder i kap. 3 en række bestemmelser, der giver mulighed for at meddele påbud om foranstaltninger til sikring af vandforsyningen (miljøbeskyttelseslovens §§ 11 og 14). Påbud efter disse regler skal i givet fald meddeles til ejeren af den ejendom, som truer vandforsyningen, uanset om han i øvrigt måtte være ansvarlig herfor. Den pågældende grundejer kan efter reglerne i visse tilfælde søge erstatning for sine udgifter hos den, der måtte have fordel af indgrebet. I miljøstyrelsens redegørelse af oktober 1982 er indholdet af de nævnte bestemmelser nærmere belyst.

Selv om reglerne efter deres ordlyd vil kunne finde anvendelse over for ejendomme, på hvilke der findes nedgravet kemikalieaffald, må det konstateres, at de ikke i sin tid er udarbejdet med det sigte at løse så store miljøproblemer, som der her er tale om. Udgifterne til undersøgelser og foranstaltninger er typisk så store, at de overstiger grundejernes betalingsevne, således at de reelle miljømæssige problemer af den grund forbliver uløste. Af disse og flere andre årsager er bestemmelserne derfor ikke et egnet instrument i det angivne øjemed, hvortil kommer, at miljøministeriet ikke skønner det rimeligt, at en person alene i sin

egenskab af grundejer skal belastes med så store udgifter.

Ved bestemmelsen i lovforslagets § 18, stk. 1, stilles der derfor forslag om, at reglerne i §§ 11 og 14 i miljøbeskyttelsesloven sættes ud af kraft, såfremt der udføres undersøgelser eller afværgeforanstaltninger efter loven.

Det forhold, at det offentlige har afholdt udgifter til undersøgelses- eller afværgeforanstaltninger med hensyn til kemikalieaffaldsdepoter, udelukker ikke, at de afholdte udgifter søges refunderet af en mulig forurener efter dansk rets almindelige regler om civilretligt erstatningsansvar. Dette spørgsmål henhører som bekendt under domstolene.

Selv om erstatningsretten som nævnt i afsnit 2 i de almindelige bemærkninger ikke er et instrument, der alene vil kunne løse forureningsproblemerne fra kemikalieaffaldsdepoter, hvorved bemærkes, at erstatningsansvaret måske vil være forældet efter lovgivningens bestemmelser herom, da der typisk er tale om foreteelser, der skriver sig langt tilbage i tiden, kan erstatningsretten ikke lades ude af betragtning, men må vurderes afhængigt af de enkelte tilfældes konkrete omstændigheder.

Man forudsætter, at der efterhånden ved gennemførelsen af et antal prøvesager vil blive tilvejebragt større klarhed over retstilstanden på dette område.

Til § 19

Det foreslås i stk. 1 og 2, at der ved miljøankenævnets afgørelse i disse sager ud over formanden medvirker fire af ministeren beskikkede sagkyndige medlemmer, der for den enkelte sag udtages af formanden.

Ministeren beskikker de sagkyndige medlemmer efter indstilling fra

- 1) Kommunernes Landsforening,
- 2) Amdsrådsforeningen i Danmark,
- 3) miljøstyrelsen.

Der deltager en sagkyndig fra gruppe 1 og 2 samt to sagkyndige fra gruppe 3 i nævnets afgørelse.

Det præciseres, at nævnet er uafhængigt af instruktion om den enkelte sags behandling, jfr. stk. 4.

Ifølge stk. 5 bemyndiges ministeren til at fastsætte nærmere regler om ankenævnets virksomhed i medfør af denne lov.